

Arrest

nr. 130 050 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde dag tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en waarbij inreisverboden worden opgelegd (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 17 maart 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoekster diende op 21 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 29 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissing dienden verzoekers op 1 december 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 17 februari 2011, bij arrest nr. 56 127, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekster op 21 oktober 2009, werd op 16 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 26 augustus 2011 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werd op 30 januari 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 26 augustus 2011, werd op 21 augustus 2013 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 21 september 2013 dienden zij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 april 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben; op heden uitstekend Nederlands en Frans zouden spreken (zie verklaring inschrijving); er niet aan getwijfeld zou kunnen worden dat betrokkenen kunnen, willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat betrokkenen zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen; hun Belgische vrienden en kennissen hen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen; overgegaan zijn tót de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven; enkel en alleen een meerwaarde zouden betekenen voor de multiculturele maatschappij; een attest van inburgering voorleggen; dat verzoekster een rechtenopleiding volgde in Rusland en thans ingeschreven is bij de KUL ten einde haar kennis en vaardigheden te optimaliseren en zij zich na het voltooien van haar opleiding op de economische arbeidsmarkt zal begeven (zie documenten UCL, brief Naric-Vlaanderen, diploma Hogeschool Sint-Petersburg); dat verzoekster een absolute meerwaarde aan het Belgische economische systeem zou bieden als hoog opgeleide vreemdeling; dat verzoeker al jarenlang een zelfstandige haarsalon heeft dat economisch rendabel is (zie brief acerta, documenten Afrodite haarmode); een appartement huren (zie huurovereenkomst) en zij getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 17 maart 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 februari 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 04

februari 2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 10 maand 26 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, cliënt opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Hasoyan stelt dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst.

De raadsheer beargumenteert dat voornoemd artikel enerzijds riskeert geschonden te worden ten gevolge van de medische aandoeningen van mevrouw die een vreselijke uitwerking zouden sorteren op haar sociaal, psychisch en economisch leven in het land van herkomst bij terugkeer, alwaar zij dagelijks gepest en gediscrimineerd zou worden om reden dat personen met dergelijke ziekten als taboe zouden worden beschouwd in haar land van herkomst en volledig uit het maatschappelijk leven zouden worden geïsoleerd. Betrokkenen zouden nooit een normaal leven kunnen leiden in hun herkomstland, zouden constant gediscrimineerd worden en als onvolwaardig persoon worden gecatalogiseerd en daarvoor constant aan de kant geschoven worden. Dit zou uiteraard leiden tot enorme beperkingen in het sociaal functioneren en deze psychologische bedreigingen en beperkingen zijn in strijd met voornoemd artikel 3 EVRM. Het blijft hier echter bij een loutere bewering die niet door concrete elementen ondersteund wordt. Er wordt geciteerd uit verschillende mensenrechtenrapporten en dergelijke om aan te tonen dat psychiatrische zorg in Armenië inadequaat is en dat men neerkijkt op mensen met fysieke tekortkomingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een Jand, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

Anderzijds zou voornoemd artikel 3 EVRM geschonden worden daar het volgens de raadsheer duidelijk zou zijn dat zij bij een terugkeer geconfronteerd zouden worden met ernstige bedreigingen en vervolgingen dewelke zij tijdens hun asielrelaas hebben aangehaald. Hun leven zou er ernstig gevaar lopen. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkenen effectief bedreigd en oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen bedreigd en vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenbove blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat de asielinstanties hun asielrelaas niet geloofwaardig achtten en bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen elementen aangedragen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Nog voor hun asielaanvraag afgehandeld was, dienden betrokkenen op 21 oktober 2009 een aanvraag tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 16 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Een week na deze beslissing dienden betrokkenen een aanvraag 9bis in, deze werd negatief afgesloten op 21 augustus 2013. Op 21 september 2013, een maand later dus, dienden betrokkenen onderhavige aanvraag 9bis in. het feit dat er een zeker behandelingsperiode is, opent geen recht op verblijf. Bovendien roept dit fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen legaal in België verblijven, noch dat zij daarmee een dergelijke relatie zouden onderhouden dat artikel 8 EVRM dreigt geschonden te worden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw [G.M.] (nl. dat verzoekster thans nog steeds in behandeling is voor psychische aandoeningen; dat een terugkeer de belevenissen zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van

dien; dat geen adequate verzorging is in het land van herkomst waardoor artikel 3 EVRM geschonden zou worden in geval van terugkeer; dat nagegaan dient te worden of betrokkene toegang zou hebben tot medische zorgen in het land van herkomst; dat een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen; dat betrokkene lichamelijk en psychisch niet in staat is naar Jerevan en vervolgens naar Moskou te reizen daar dit nefaste gevolgen zou hebben voor haar medische gesteldheid) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester Hasoyan haalt aan dat de dochter van betrokkenen in België geboren werd. Dit feit kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden daar niet aangetoond wordt waarom het feit dat de dochter in België geboren werd een terugkeer zou bemoeilijken. Ook het feit dat het dochtertje van betrokkene hier school loopt wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is de dochter pas leerplichtig vanaf 01 september 2015. Daarenboven werd huidig schooljaar reeds in illegaal verblijf gestart. We kunnen dan ook stellen dat het de ouders zijn die de belangen van hun kind schaden door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Mevrouw [G.M.] is ingeschreven aan de KUL en volgt alhier gespecialiseerd hoger onderwijs. Indien betrokkene haar studies hier wil verder zetten, dient zij de daarvoor geijkte procedure op te starten en indien aan alle gestelde voorwaarden voldaan wordt, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Er wordt aangehaald dat verzoeker alhier jarenlang een zelfstandige activiteit uitoefent en derhalve zijn handelsactiviteiten niet zomaar kan achterlaten. We merken op dat mensen met een buitenlandse nationaliteit die in België als zelfstandige willen werken, daarvoor een beroepskaart voor vreemdelingen nodig hebben. De beroepskaart voor vreemdelingen is een machtiging die de vreemdelingen toelaat om in België zelfstandige

dit recht een einde komt, is de beroepskaart niet meer bruikbaar en moet deze aan het ondernemingsloket terugbezorgd worden. . Daar betrokkene niet langer recht heeft op verblijf, heeft hij ook het recht als zelfstandige in België te werken, verloren.

Meester Hasoyan haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. We merken op dat bovenstaande geldt voor alle in Armenië verblijvende Armeniërs. Daarenboven blijkt dat betrokkenen hun aanvraag per post kunnen indienen via het visumcentrum in Moskou of Sint-Petersburg (zie website www.belgiumvac-ru.com).

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

Op 23 april 2014 werd er tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) genomen.

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij[zij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem[haar] betekend werd op 30.01.2013”.

Op 23 april 2014 werden tevens de beslissingen genomen waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlagen 13sexies)

Zij vormen de vierde en vijfde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem [haar] betekend werd op 30.01.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 21.09.2013”.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota twee excepties op.

2.1. In hoofddorde werpt zij het gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen en acht zij het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing . Zij verwoordt het als volgt in haar nota:

“De verwerende partij heeft in hoofddorde de eer op te merken dat verzoekers nalaten de samenhang aan te tonen tussen de bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het inreisverbod enerzijds en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag anderzijds geen verknochtheid vertonen daar zij allen genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoekers maken niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing en de beslissing waarbij het inreisverbod werd opgelegd, is derhalve onontvankelijk.”

2.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet geschaad wordt. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de vierde en vijfde bestreden beslissing verwijzen naar de eerste bestreden beslissing en dat de vierde en vijfde bestreden beslissing noodzakelijkerwijze samenhangen met de tweede en derde bestreden beslissing. Een inreisverbod gaat immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden. Ten slotte kan de verwerende partij niet gevolgd worden in haar redenering dat bij een gebrek aan samenhang, quod non, het beroep dan maar ontvankelijk zou zijn voor wat betreft de eerste

bestreden beslissing aangezien bij een gebrek aan samenhang, de belangrijkste beslissing als bestreden beslissing moet beschouwd worden en zomaar niet kan geoordeeld worden dat een beslissing tot opleggen van een inreisverbod voor drie jaar, een minder belangrijke beslissing zou zijn dan de beslissing die getroffen werd aangaande de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Om al deze redenen dient de eerste opgeworpen exceptie verworpen te worden.

2.3. In subsidiaire orde acht de verwerende partij het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede en derde bestreden beslissing (bijlagen 13).

Zij verwoordt het als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, zijnde een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekers maken voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en bij gebrek aan de ontwikkelingen van middelen tegen de bijlage 13 is de vordering, gericht tegen die bijlage 13 niet ontvankelijk.”

2.4. De Raad merkt op dat er in het verzoekschrift geen middel werd ontwikkeld tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en dat het beroep om die reden onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen voormelde beslissingen. Om die reden dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verwerende partij in haar nota ontwikkelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en de vierde en vijfde bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als eerste middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers aan, **“SCHENDING VAN ART. 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT VERVAT IN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTT. 2 EN 3 DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991) EN SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;”**

Verzoekers betogen als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 21/09/2013.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter en 9bis VrW hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekster en hun uitstekende integratie in het Rijk.

Verzoekers hebben zich derhalve in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich voornamelijk gestoeld op 1.1 en 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

Immers:

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

(...)

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vrw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De 9ter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat....

Uit het AD (asielprocedure + 9ter vrw. + 9bis vrw.) kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers tevens volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.2. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

VREEMDELINGEN MET EEN ONREDELIJK LANGE ASIELPROCEDURE VAN 3 JAAR VOOR GEZINNEN MET SCHOOLGAANDE KINDEREN OF 4 JAAR VOOR ALLEENSTAANDEN, ANDERE GEZINNEN

(...)

Uit wat voorafgaat en aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers tevens volkomen van de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.1. voldoen en hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

Het verblijf van verzoekers in België is de enige oplossing, met dien verstande dat zij zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 2, lid 2 bestreden beslissing).

Verwerende partij stelt immers expliciet dat:

“De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar 10 maand 26 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden”

Dat verwerende partij van rechtswege melding maakt van de duur van de doorlopen asielpcedure van verzoekers betekent dat zij weze het expliciet of impliciet de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast met het gevolg dat de aanvraag ex art. 9bis vrw. ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 1.1 en 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 21/09/2013 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.1. en 1.2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.2

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

DAT TEN TWEDE het weze benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.1 en 1.2. van de instructie, het schoollopen van hun kind, tewerkstelling in het verleden door verzoekers, de zelfstandige activiteit van verzoeker, hun uitstekende integratie en het volgen van universitaire studies van verzoekster zelve parallel in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

“Dat ten tiende verzoekster in België gespecialiseerde hoger onderwijs volgt aan de UCL en derhalve haar studies niet kan onderbreken om terug te keren naar Armenië (Stukken 3).”

“Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun onvluchtte geboorteland. Voor hen en het schoolgaand kinderen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland. “

“Dat ten zevende verzoekers hun kind alhier school loopt en een terugkeer het verlies van een school of academiejaar zou impliceren.3”

Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.4

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekster – indien zij haar studies in België wil verder zetten – zij de daarvoor bestemde procedures moet opstarten om eventueel terug te keren naar België om alhier haar studies te continueren is niet afdoende aangezien verzoekster haar universitaire studies - voor datum activering van de bestreden procedure ex art. 9bis vrw. – heeft opgestart en deze derhalve onmogelijk kan onderbreken om in het land van herkomst (in casu Rusland aangezien er in Armenië geen Belgische Ambassade aanwezig is) te activeren (zie: kopij inschrijvingsattest UCL verzoekster en diploma's land van herkomst in Stukken 3 VZ ex art. 9bis vrw.)

Hiermede houdt verwerende partij geen rekening in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie.

Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”5

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster en haar ernstige psychische problemen nl.:

“Dat ten zevende verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal activeren op basis van nieuwe elementen steunend op haar ernstige medische aandoeningen⁶ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Dat ten achtste gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen

zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Deze stukken zijn vindbaar in het AD. Verzoekster is lichamelijk en psychisch niet in staat om deze onzekere reis te ondernemen naar Jerevan om bijgevolg naar Moskou te verkasten met alle nefaste gevolgen voor haar medische gesteldheid." Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter Vrw ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, .W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN VIERDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens

sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria – de zelfstandige activiteit van verzoeker – de universitaire studies van verzoekster - geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

DAT TEN VIJFDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

“Dat ten negende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. “

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren. Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd

is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren. Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische

Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Gelet op het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet acht de Raad het wel degelijk een afdoende motivering dat de verwerende partij van

oordeel is dat elementen die de integratie van verzoekers betreffen, het voorwerp kunnen zijn van een onderzoek op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De andersluidende overtuiging van verzoekers kan hieraan geen afbreuk doen.

3.4. De aangehaalde buitengewone omstandigheden worden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers geven in hun verzoekschrift tot tweemaal toe een uitgebreid exposé aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”* maar zij tonen nergens in concreto aan dat de verwerende partij in casu een invulling zou hebben gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden die strijdig zou zijn met wat zij daaromtrent schetsen in hun verzoekschrift.

3.5. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering, waarbij op afdoende wijze wordt ingegaan op en gemotiveerd aangaande de elementen die verzoekers' zaak kenmerken. Verzoekers betogen dat *“het de plicht [is] van de verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is”*, maar met dergelijk algemeen betoog tonen zij geen schending aan van de motiveringsplicht en evenmin van de zorgvuldigheidsplicht. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers' algemeen betoog dat verwerende partij niet duidelijk en afdoende aangeeft waarom de door hen aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekers lezen in de eerste bestreden beslissing dat verwerende partij hun situatie toetst aan criterium 1.1. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Verwerende partij stelt immers in de aanhef van de eerste bestreden beslissing, *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* De Raad kan dit niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepaling en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Verder kan er geen vrijstelling verleend worden van het vervullen van de wettelijke voorwaarde inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoorden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voor zover het betoog van verzoekers tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is. Mogelijke verklaringen van bewindslui of van het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken die stellen dat de instructie in de praktijk toch nog wordt toegepast, zijn contra legem en verzoekers kunnen er dan ook geen argument uit putten om alsnog de instructie te doen toepassen.

3.7. Waar verzoekers de in hun verblijfsaanvraag aangehaalde argumenten op algemene wijze herhalen zonder in te gaan op de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan, kunnen zij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.8. Waar verzoekers wel specifiek ingaan op de gedane beoordeling van de inschrijving van tweede verzoekende partij aan de KUL, acht de Raad deze beoordeling, namelijk *“Mevrouw [G. M.] is ingeschreven aan de KUL en volgt alhier gespecialiseerd hoger onderwijs. Indien betrokkene haar studies hier wil verder zetten, dient zij de daarvoor geijkte procedure op te starten en indien aan alle gestelde voorwaarden voldaan wordt, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten”*, deugdelijk en pertinent. Verzoekers poneren dat aangezien tweede verzoekende partij haar studies heeft opgestart voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zij deze *“onmogelijk kan onderbreken”* om vanuit het land van herkomst een studentenvisum aan te vragen, maar dit is niet meer

dan een bloot betoog. Het feit dat tweede verzoekende partij ervoor opteert om zich eerst in te schrijven aan een universiteit om daarna slechts in tweede instantie een verblijfsmachtiging aan te vragen, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat het daardoor onmogelijk wordt om de universitaire studies te onderbreken om vanuit het buitenland een studentenvisum aan te vragen. Er anders over oordelen zou inhouden dat verwerende partij geen manoeuvreerruimte meer heeft en gedwongen wordt om een eigengereid optreden van tweede verzoekende partij te honoreren met het aanvaarden van een buitengewone omstandigheid. Verzoekers voeren aan dat er in hun land van herkomst geen Belgische ambassade aanwezig is waar een studentenvisum kan worden aangevraagd, maar te dezen stelt de eerste bestreden beslissing reeds: *“Meester Hasoyan haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. We merken op dat bovenstaande geldt voor alle in Armenië verblijvende Armeniërs. Daarenboven blijkt dat betrokkenen hun aanvraag per post kunnen indienen via het visumcentrum in Moskou of Sint-Petersburg (zie website www.belgiumvac-ru.com)”* Waar verzoekers vervolgens stellen dat het verlies van een school- of academiejaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, dient de Raad op te merken dat niet aangetoond wordt dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland ipso facto een verlies van een school- of academiejaar als gevolg heeft. Voorts brengen verzoekers niets in tegen de in de bestreden beslissing gedane beoordeling inzake het schoollopen van hun kind, namelijk, *“Ook het feit dat het dochtertje van betrokkene hier school loopt wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is de dochter pas leerplichtig vanaf 01 september 2015”* waardoor deze beoordeling overeind blijft.

3.9. Verzoekers zijn het niet eens met de beoordeling in de bestreden beslissing dat het ontbreken van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië geen buitengewone omstandigheid vormt. Zoals reeds aangehaald oordeelt de verwerende partij *“Meester Hasoyan haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. We merken op dat bovenstaande geldt voor alle in Armenië verblijvende Armeniërs. Daarenboven blijkt dat betrokkenen hun aanvraag per post kunnen indienen via het visumcentrum in Moskou of Sint-Petersburg (zie website www.belgiumvac-ru.com)”*. Verzoekers verwachten van de verwerende partij dat zij ambtshalve gaat onderzoeken of verzoekers zich gelet op hun gezinssituatie en de medische toestand van tweede verzoekende partij wel naar Rusland kunnen begeven, maar deze verwachting vindt nergens grondslag, minstens tonen verzoekers niet aan dat zij hun gezinssituatie hebben aangehaald als zijnde een omstandigheid die het hen onmogelijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit de Belgische ambassade in Rusland in te dienen. Verzoekers gaven in hun aanvraag immers enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië. Voor wat betreft de medische toestand van verzoekster kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.10. Verzoekers betogen nog dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou zou vervoeren, doch deze bewering wordt niet gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs en werd niet aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.10. Verzoekers storen er zich verder aan dat verwerende partij zich in de motivering van de eerste bestreden beslissing ertoe beperkt de datum te vermelden waarop de procedures die ingediend werden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, maar dit betoog mist feitelijke grondslag. Verwerende partij beperkt zich immers niet tot dit, maar wijst bijkomend terecht op het onderscheid tussen procedures in het kader van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad acht dit geheel genomen een deugdelijk en pertinente motivering m.b.t. verzoekers' argument dat tweede verzoekende partij om medische redenen geen reis naar het buitenland kan ondergaan gelet op haar medische situatie. De Raad ziet niet in waarop verzoekers' verwachting gebaseerd is dat verwerende partij nogmaals een analyse maakt van het medisch dossier van tweede verzoekende partij en van haar medische capaciteit om te reizen naar Armenië en van daaruit naar Rusland om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, als de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op 16 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden. Verzoekers' bloot betoog dat tweede verzoekende partij *“een wankelende medische gesteldheid”* heeft, volstaat te dezen niet om de eerste bestreden beslissing op dit punt onderuit te halen.

3.11. Verzoekers' overtuiging dat er in hun geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden kan de eerste bestreden beslissing niet doen wankelen. De theoretische beschouwingen die verzoekers uiten aangaande de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing werpen verzoekers op, “*SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDS-BEGINSEL*”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid

gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹² In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat . de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria – de zelfstandige activiteit van verzoeker – de universitaire studies van verzoekster - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.13. De theoretische beschouwingen van verzoekers aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch hun overtuiging dat ze geschonden werden door de eerste bestreden beslissing, dit gelet op de elementen die hun zaak kenmerken, tonen daarvan een schending aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.14. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, gericht tegen de vierde en vijfde bestreden beslissing, werpen verzoekers op, “*Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 30/01/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven.

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij een procedure ex art. 9bis vrw. hebben ingesteld op basis van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 om

reden dat verwerende partij zelf diverse keren publiekelijk verklaard heeft deze criteria de blijven toepassen op diegenen die eraan zouden voldoen.

Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 17/05/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers wijl zij eigenlijk volkomen legaal in het Rijk vertoefden.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T.

Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen van verzoekster; de schoolgang van het kind; hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.15. Verwerende partij verweert zich als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de vordering ingeleid tegen de bijlage 13sexies niet ontvankelijk is wegens gebrek aan samenhang.

In ondergeschikte orde dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing expliciet werd gesteld dat verzoekers, nadat het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 4 februari 2013, geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied van België, vrijwillig te verlaten en dat zij alsnog een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Verzoekers tonen niet aan dat er andere elementen voorhanden zouden zijn die de duur van 3 jaar van het inreisverbod niet zouden rechtvaardigen.

Het derde middel is niet ernstig.”

3.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.17. Verzoekers betogen in se dat niet specifiek wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zij verwijzen op dit punt naar het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden. Verzoekers geven er zich rekenschap van dat er weliswaar gesteld wordt, *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem [haar] betekend werd op 30.01.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 21.09.2013”*, doch zijn van oordeel dat dit een motivering betreft aangaande het opleggen van een inreisverbod doch niet voor opleggen van de maximumduur ervan, namelijk drie jaar.

3.18. De Raad kan, samen met verzoekers, vaststellen dat uit de vierde en vijfde bestreden beslissing in wezen louter een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stellen deze beslissingen dat verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend op 30 januari 2013, doch zij hieraan geen gevolg gaven en in plaats van vrijwillig het land te verlaten, een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Aldus blijkt geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduurd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, vereist. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de vierde en vijfde bestreden beslissing niet afdoende is. Het hanteren van in wezen eenzelfde feitelijke motivering voor het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar en de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van verweerder om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen indien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

3.19. Waar verwerende partij in haar nota wijst op het gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2. Waar in de nota met opmerkingen herinnerd wordt aan de motivering van de duur van het inreisverbod, kan alleen maar herhaald worden dat dit op zich niet kan volstaan om een maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Het is ten slotte niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd of aannemelijk te maken dat de maximumduur van het inreisverbod onredelijk zou zijn (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het derde middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd. Dit leidt tot de nietigverklaring van de vierde en vijfde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, zij hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de vierde en vijfde bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 waarbij inreisverboden worden opgelegd (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA